

Sted nogensteds i Embedsstanden og det er derfor utvivlsomt, at naar man ikke samtidig vil forbedre de finansielle Vilkaar for de Vedkommende, saa vil saavel Systemet med Aldersgrændsen som Systemet med et bestemt Antal Reduktioner virke saa affrækkende, at det vil være vanskeligt at faae den nødvendige Tilgang til Befalingsmandsklassen. Jeg skal dog endnu tilføje, at, om jeg end paa denne Maade i sin Tid vil kunne med de nødvendige Korrektiver gaa ind paa ethvert af disse Systemer, saa vil jeg dog ubetinget for dem begge to foretrække at vende tilbage til det, vi engang have haft og engang prøvet og fundet godt, nemlig, at man lader Officererne i en tidligere Alder — og det Samme gjælder om Underofficererne — indtræde i Hæren, at man ordner Forholdet saaledes, at de ikke som nu skulle være 23 — 24 Aar gamle, inden de blive faste Officerer, og dernæst, at man ved en lovbunden Anvendelse af Officerer i anden administrativ Tjeneste for Staten søger at skaffe den Afgang til Stede, som baade vil være god for Individierne og mindst bekostelig for Staten.

Dette var, hvad jeg vilde sige med Hensyn til Aldersgrændseprincippet i Almindelighed. Med Hensyn til Underofficeren om, hvor vidt de nu gjældende Bestemmelser for Aldersgrændserne have skabt særegne Forhold, der kunne gjøre det muligt i Diebliffet at træffe særegne midlertidige Foranstaltninger, da er det jo oplyst af den høitærede Krigsminister, at den Ulempe, der er til Stede, er den, at i de første 5 Aar et forholdsvis stort Antal Kapitainer, jeg tror omtrent hundrede, ville falde for Aldersgrændsen. I den Henseende maa jeg gjøre opmærksom paa, at det hverken nytter at høre Aldersgrændsen eller i Diebliffet at indføre en Regel om, at der skal være et bestemt Antal aarlige Forfremmelser. Ingen af disse Foranstaltninger kunne hjælpe paa den Ulempe, som saaledes er forhaanden, thi høre vi Aldersgrændsen for at spare de krigserfarne Mænd, som falde for den 52 Aars Aldersgrændse, saa er jo Følgen den, at saa stopper man paa et andet Sted, hvor der ogsaa er Krigserfaring, nemlig fra 1864, for de yngre Kapitainer og den ældre Premierlieutnantsklasse, saaledes, at man flytter Dødet fra eet Sted hen til et andet, og dersom man vilde gaa over til at gennemføre et stort Antal Afstedigelser foroven, saa vilde man jo gjøre sig skyldig i det Samme, idet man, for at spare Krigserfaringen et Sted entledigede den et andet Sted. Selve den høitærede Krigsministers Forslag hjælper derfor heller ikke til at udrydde Dødet, og der er overhovedet intet Forslag, som kan gjøre det, fordi dette Døde ligger i en Omstændighed, som ikke kan gøres om, nemlig, at alle de paagældende Personer omtrent ere fødte samtidig. Den høitærede Krigsministers Forslag tilfigter heller ikke dette, men det sigter kun til at høre paa Ulempen. Det udslyder Afgjørelsen

nogle Aar og befrir de Personer, der staa mellem de to Aldersgrændser, fra i denne Mellemtid at lide af et Tryk, som hviler tungt paa dem. Jeg tror nu nok, at man er tilbøielig til at overvurdere Virkningen af det forelagte Lovforslag noget vel meget, navnlig sammenlignet med de Ulemper, som det paa anden Maade vil bevirke; men jeg tror dog, at man kan gaa ind paa Forslaget naar man betragter det som en rent midlertidig Foranstaltning, der søger at opsætte Afgjørelsen for Personernes Vedkommende i nogle Aar, i hvilke man jo tør haabe, at man vil kunne faae en endelig Ordning af vort Forsvarsvesen, og jeg tror det saa meget mere, som der jo er tilføjet visse Betingelser i de senere Afnit af selve Lovforslaget, som ville kunne bidrage til, at det ved en forstandig Anvendelse ogsaa vil kunne gjøre en hel Del Nytte med Hensyn til at høre paa den paapegede Ulempe. Smidertid kan jeg dog ikke tilbageholde den Udtaalelse, at de Gøder, der saaledes vindes, jo ganske vist høbes derved, at saa længe dette Lovforslag staar ved Magt, vil det være sandsynligt, at medens Hæren hidtil har været sikker paa, at en Kapitain ikke ved Indtrædelsen i denne Klasse kunde være over 42 Aar og en Oberst ikke over 52 Aar, — Indtrædelsesalderen i denne Overgangsperiode vil falde betydeligt nærmere ved henholdsvis 45 Aar og 55 Aar, og altsaa blive væsentlig større end den, man hidtil har gjort Regning paa. Der vil imidlertid være en Maade, paa hvilken man vil kunne yderligere hjælpe meget paa den Ulempe, som Lovforslaget søger at høre paa, og det er ved en Udvidelse af Hærens Rækker. Det er jo erkjendt af Alle, at for Folkets Vedkommende vilde det være naturligt og rigtigt at erstatte den nuværende Galobrigadeformation med Regimentsformationen; det er ligeledes anerkjendt af Alle, at en Udvidelse af Artilleriet og en Omlægning i andre Afdelingsforhold er en Foranstaltning, som er paatrængende nødvendig, og paa den Maade vilde det blive en Leilighed til at udvide Rækkerne, som vilde være meget naturlig. Men om man tør haabe Sligt af Folkethinget, er jo ganske vist et andet Spørgsmaal. Dersom man imidlertid ikke skulde ville gaa ind paa dette, vil jeg tillade mig at henvende Opmærksomheden paa en anden Løse, som ligger nær derved. Hvad er det, vi Alle ønske? Det er, at den i de forskellige Krigsaar vundne Erfaring skal bevares saa meget som mulig for Hæren, for at kunne anvendes, dersom Hæren atter skulde kaldes til Forsvar for Landet. Vi ønske dernæst at være saa human som mulig mod de forskellige Individier. Vil det ikke kunne naas derved, at man, hvad enten det skete ved et særligt Lovforslag, ved Endringsforslag til dette Lovforslag eller ved Endringsforslag paa Finantsloven eller paa anden Maade, som jeg ikke her skal komme nærmere ind paa, bemyndigede Krigs-